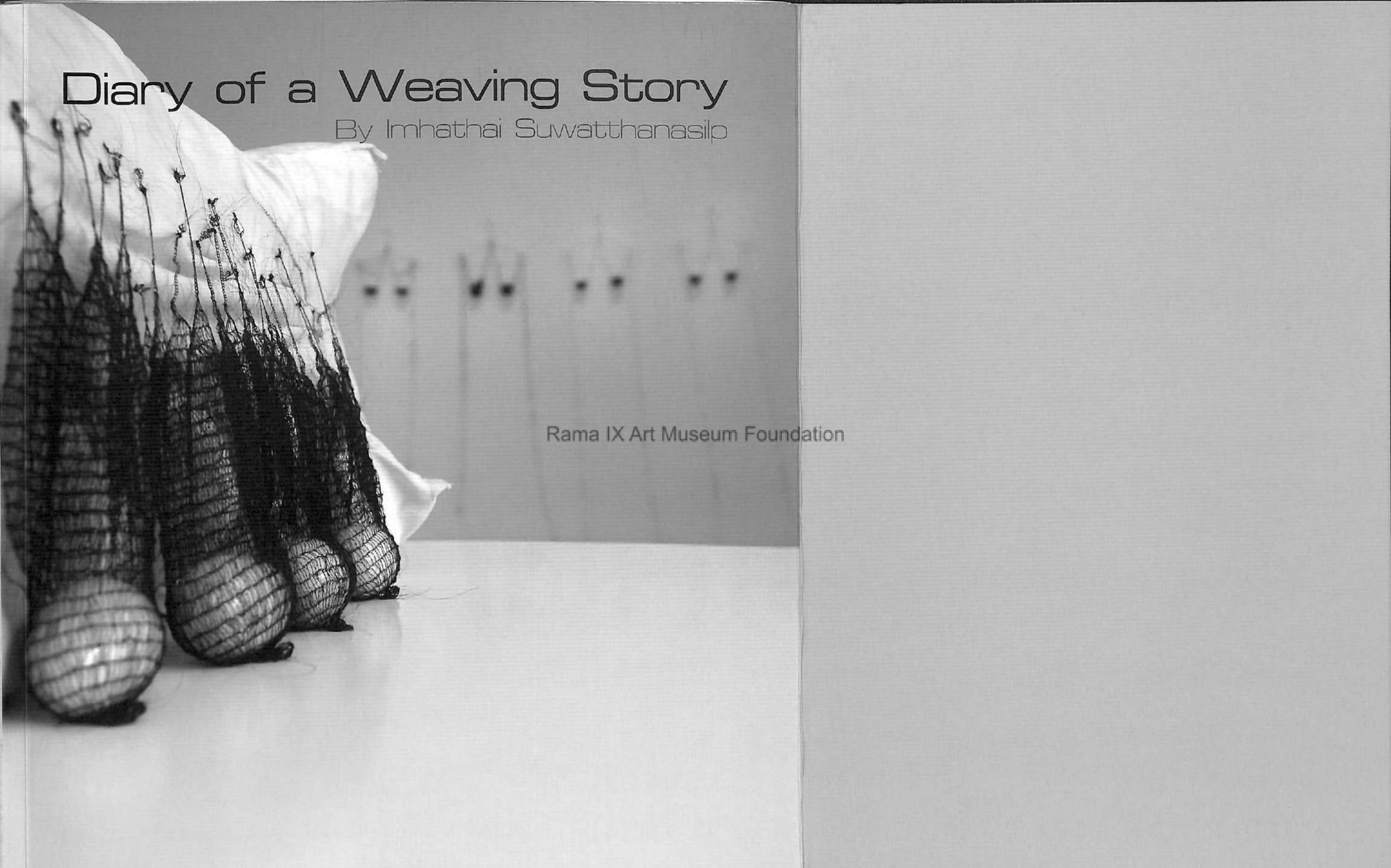

Diary of a Weaving Story

By Imhathai Suwatthanasilp

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

Diary of a Weaving Story

By Imhathai Suwatthanasilp

March 3 - April 7, 2010

At ARDEL Gallery of Modern Art

Director: Thavorn Ko-udomvit
Manager: Vimomarn Khanthachavana
Assistant Manager: Lawan Meesang
Orawan Khonwittayayothin
Malinee Taopithayathorn
Assistant Director: Hassapop Tangmahamek

- This catalogue has been published on the occasion of the exhibition "Diary of a Weaving Story"
- Designed and Produced by Thavorn Ko-udomvit and Pachara Piyasongsoot
- Photography by Thavorn Ko-udomvit, Pachara Piyasongsoot, Imhathai Suwatthanasilp
 - Translated by Manita Srisitanont
- Printed by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited
65/16 Chaiphak Road, Taling Chan, Bangkok 10170
Tel. +66 2882-1010, +66 2422-9000 Fax. +66 2433-2742
 - 2010 Copyright, ARDEL Gallery of Modern Art
 - Printed and Bound in Thailand
 - 1,000 copies

Rama IX Art Museum Foundation

 ARDEL
Gallery of Modern Art

B-CAT-2-0048
COL-0001-03-2010

นัยยะของกิจกรรมเกี่ยวกับงานประดิษฐ์ ดังกล่าวนั้น อาจเรียกว่ากลายเป็นบริบททางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของ 'สตรี' หรือ 'ผู้หญิง' ซึ่งถูกทำให้เกิดขึ้นผ่านกระบวนการผลิตซ้ำทางสังคม กระทั่งกลายเป็นสัญลักษณ์หรือภาพแทนแห่งเพศวิถีที่ถูกแทนค่าด้วยจิตและการกระทำของผู้หญิงในสังคมนั้นๆ ไปโดยปริยาย

ที่กล่าวเช่นนี้ เนื่องจากมีผู้หญิงจำนวนไม่น้อยนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ยังคงลักษณะของกิจกรรมดังกล่าวให้ปรากฏขึ้น ทั้งด้วยเงื่อนไขส่วนตัวและเงื่อนไขภายนอกที่ส่งผลต่อวิถีปฏิบัติของพวกเธอ แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลเช่นไร หากเมื่อมองกิจกรรมดังกล่าวในแง่ของความงาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาถึงมิติของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ผู้หญิงกระทำต่อวัตถุเหล่านั้นโดยมีบริบทของเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง การดำเนินไปของกระบวนการถักทอเหล่านั้นก็คงมีคุณค่าไม่น้อยไปกว่าศิลปวัตถุที่พวกเธอได้กระทำขึ้น

อิมหทัย สุวัฒน์ศิลป์ คือ ศิลปินหญิงที่เชื่อมโยงบริบททั้งสองเข้าด้วยกันโดยอาศัยกระบวนการถักทอที่มีอยู่เดิมนั้นมาใช้เป็นสื่อปฏิบัติทางศิลปะ กระทั่งเกิดการเปลี่ยนค่าทางการรับรู้ใหม่ให้เกิดขึ้นกับวัสดุและกลวิธีเหล่านั้น กิจกรรมของผู้หญิงนี้ที่เกี่ยวกับบริบททางสังคม และวัฒนธรรมได้ถูกทับซ้อนลงอีกครั้งโดยผ่านระบบความสัมพันธ์ทางครอบครัวของผู้ที่ผลิตสร้างมันขึ้น เช่นเดียวกับที่กระบวนการถักทอเหล่านั้นก็ไม่ได้ถูกนำมาใช้ในแง่ของการเป็นสัญลักษณ์ของสตรีอีกต่อไป

สิ่งที่น่าสนใจอย่างมากในงานศิลปะของอิมหทัยนั้น แน่นอนว่าประการแรกย่อมหมายถึงวัสดุที่เธอเลือกใช้ คือ เส้นผมของเธอ ซึ่งถูกเชื่อมโยงเข้ากับพฤติกรรมเฉพาะของเธอและคนในครอบครัวอย่างแยกไม่ออก ขณะที่การเปิดเผยความสัมพันธ์ทางจิต ซึ่งอ้างอิงเอาความสัมพันธ์ทางสายเลือดหรือองค์ความรู้เชิงวิทยาศาสตร์เข้าด้วยกันอย่างเป็นเหตุเป็นผลนั้น ก็นับเป็นประเด็นหรือสาระทางศิลปะอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจไม่แพ้กัน

การมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิด เทคนิค และวัสดุดังกล่าว ได้แสดงให้เห็นในทัศนสำคัญของอิมหทัยในการจัดการกับโครงสร้างทั้งหมดของกระบวนการทางศิลปะที่รวมตัวกันอยู่อย่างเป็นเอกภาพภายในรูปทรงหนึ่ง รายละเอียดทางประสมการณ์ ความทรงจำ และความสัมพันธ์ทั้งหมดระหว่างศิลปินกับหน่วยย่อยทางสังคมที่ตนเองสังกัดซึ่งถูกถักเข้าด้วยกันนั้น จะถูกถอดหรือออกโดยการสำรวจของเราผู้ดูซึ่งมีต่อการบวนการสร้างสรรค์และสภาพที่ไม่มั่นคงของวัตถุเหล่านั้น

กระบวนการสร้างรูปวัตถุทางศิลปะของอิมหทัยได้ท้าทายระเบียบวิธีปฏิบัติทางศิลปะที่เราคุ้นเคย ทั้งในแง่ของวัสดุซึ่งจำต้องมาจากร่างกายของผู้เป็นศิลปินเท่านั้น ขณะเดียวกันด้วยสภาพของเส้นผมซึ่งไม่คงรูปตลอดเวลา ก็ทำให้ในแต่ละขั้นตอนของการสร้างต้องอาศัยความละเอียดอย่างสูงในการสัมผัสและเชื่อมต่อเส้นผมแต่ละเส้นเข้าด้วยกัน

ความพยายามที่จะผลิตสร้างภาชนะบรรจุความรู้สึคนึกคิดของตนเองลงในงานศิลปะของศิลปินโดยไม่ได้คำนึงถึงข้อจำกัดทางรูปแบบหรือแม้กระทั่งผลตอบแทนที่จะได้รับนั้น จึงควรที่จะได้รับการสนับสนุนอย่างยิ่งจากหอศิลป์ หรือสถาบันทางศิลปะในการเผยแพร่และนำเสนอผลงานเชิงความคิด (Conceptual Art) นี้ให้เป็นที่ปรากฏอย่างแพร่หลายในวงการศิลปะร่วมสมัยของไทย นอกเหนือไปจากการจัดแสดงผลงานซึ่งอยู่ในความนิยมของนักสะสมหรือผู้อุปถัมภ์งานศิลปะโดยทั่วไป หอศิลป์ร่วมสมัยอาร์เดลได้เล็งเห็นความสำคัญของงานศิลปะในแนวทางดังกล่าว โดยได้เปิดพื้นที่ส่วนกลางสำหรับงานศิลปะในทุกๆ สาขา รวมถึงงานศิลปะในแนวทางของสื่อใหม่ (New Media) นี้ด้วย เพราะในการจัดแสดงนิทรรศการแต่ละครั้งนั้น นอกจากจะต้องอาศัยปัจจัยทางด้านพื้นที่ในการรองรับผลงานศิลปะในรูปแบบดังกล่าวนี้แล้ว กระบวนการต่างๆ เกี่ยวกับการบริหารจัดการในทุกขั้นตอนนับตั้งแต่วัสดุอุปกรณ์ในการติดตั้ง การขนย้าย หรือแม้กระทั่งการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์หรือการจัดเตรียมองค์ความรู้ทางศิลปะต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ก็ล้วนแต่ต้องอาศัยระบบการจัดการในด้านต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องโดยทั้งสิ้น ทั้งนี้ก็เพื่อให้องค์ความรู้เหล่านั้นเกิดประโยชน์แก่วงการศิลปะและสังคมทั่วไปให้มากที่สุด

ถาวร โกอุดมวิทย์

Rama IX Art Museum Foundation

Weaving implies a 'female' cultural context resulted from social re-production which eventually becomes symbol or represents sexuality that is indicated through manners and actions of the woman in a certain society.

There are many women who still carry on the above activities due to personal and external conditions impacting their way of life. Nevertheless, if we consider them in terms of exquisiteness especially when the time is pertinent in the relationship between women and material, we would understand that their weaving activities are as valuable as their created art works.

Imhathai Suwatthanasilp is a female artist who connects the two contexts together by weaving as an artistic practice which changes perceptions and attitudes towards the materials and approaches used. The female activities related to social and cultural contexts are presented through the relationship system of the artist's family. Meanwhile, the weaving process does not symbolize the female sexuality anymore.

One of the most interesting aspects of the artist's art work is the material used. Her hair is closely related to the particular behaviors of the artist and her family member. Nevertheless, the rational revelation of her spiritual relationship based on the blood relative or scientific knowledge is also another appealing artistic issue or substance.

The alignment between concept, technique and material reveals Imhathai's notion for managing the whole structure of artistic processes into one united image. The details of all experiences, memories and relationships between the artist and the social surroundings are weaved together. The creative production and unstable condition of the materials used shall be investigated by the viewers.

Imhathai's artistic production has challenged traditional procedures that we are familiar since the artist applied her hair as material for creating an art work. At the same time, due to the constant changes of hair condition, each production process requires high delicacy when touching and weaving each hair together.

Her efforts in creating an emotional container without considering the limits of style or what she will get in return should be supported by the art gallery or any art institution. This conceptual art should be presented to Thailand's contemporary art society besides the art exhibitions that are popular among art collectors or patrons. ARDEL Gallery of Modern Art perceives the importance of the conceptual art and provides areas for every field of art including this 'new media' art. As for each art exhibition, the area required for this kind of art work is one of major concerns, while every process including materials involved in installation and movement, communication to public and management of art knowledge also rely on various managing approaches in order to bring the best benefits to public and art society of Thailand.

Thavorn Ko-udomvit

บทบาทที่โครงข่ายของการถ่ายทอดความสัมพันธ์ ในงานศิลปะจากเส้นผมของศิลปิน อัมพัย สุวัฒน์ศิลป์

อนุภาคเล็กๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นหน่วยย่อยของสิ่งต่างๆ กระทั่งกลายเป็นโครงสร้างพื้นฐานสำคัญของสิ่งมีชีวิตหรือวัตถุใดๆ นั้น มักไม่ค่อยปรากฏตัวให้เห็นในรูปใดรูปหนึ่งที่ชัดเจนมากนัก กระทั่งในบางครั้งก็ดูเหมือนจะปราศจากการมีอยู่โดยสิ้นเชิง นับตั้งแต่อนุภาคของเซลล์ในร่างกาย อนุภาคของธาตุต่างๆ ในธรรมชาติ หรือแม้กระทั่งอนุภาคเล็กๆ จำนวนมากที่ก่อตัวขึ้นเป็นจักรวาล กระทั่งเริ่มมีการสำรวจตรวจสอบด้วยความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เราจึงได้พบเห็นการมีอยู่ของอนุภาคเล็กๆ ซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นโครงสร้างจำนวนหนึ่งในลักษณะแตกต่างกันออกไป

เส้นผมเส้นหนึ่งจึงอาจเปรียบได้กับหน่วยย่อยของร่างกายที่บรรจุการมีอยู่ของอนุภาคหรือเซลล์อันเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข (DNA) ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ทางสายเลือด ขณะที่ในอีกด้านหนึ่ง พวกมันยังถูกใช้เป็นเครื่องบ่งบอกชาติพันธุ์ ธรรมเนียม ความเชื่อ หรือวัฒนธรรมของแต่ละสังคมได้อีกด้วย นอกจากนี้ การเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงรูปและความหมายของตนเองอยู่ตลอดเวลาของเส้นผมเส้นหนึ่งนั้นยังสอนให้เราเรียนรู้ถึงวัฏจักรของการก่อเกิด ความงอกงาม และการหลุดร่วง ได้ในเวลาเดียวกัน เส้นผมเพียงเส้นเดียวจึงสามารถเป็นสัญลักษณ์ของอีกหลายสิ่งได้นับตั้งแต่การเกิด ชาติพันธุ์ ธรรมเนียม วัฒนธรรม ไปจนกระทั่ง ชวนให้นึกถึงความตายของชีวิตได้เช่นเดียวกัน

เมื่อสามารถเป็นสัญลักษณ์ของบางสิ่งได้ เส้นผมก็ย่อมสามารถบอกความหมายของอีกสิ่งหนึ่งได้เช่นเดียวกัน ศิลปินจำนวนไม่น้อยจึงใช้เส้นผมทั้งของตนเองและของผู้อื่นเป็นสื่อปฏิบัติทางศิลปะเอกเช่นเดียวกับที่ใช้หุ่น หรือสีในการวาดภาพ เส้นผมอย่างเดียวกันนี้จึงให้ความหมายที่แตกต่างกันออกไปตามบริบท ปัจจุบันแวดลอม และประสบการณ์ร่วมที่ศิลปินพึงมีต่อวัสดุนี้ ตามแต่ทรรศนะของผู้ที่หยิบมันมามานำเสนอ เช่นเดียวกับ อัมพัย สุวัฒน์ศิลป์ ศิลปินหญิงที่มองเห็นเส้นผมในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์ทางความงาม แทนความเป็นอดีต และเป็นสัญลักษณ์แห่งความตาย นอกเหนือจากความหมายที่กล่าวถึง เส้นผมสำหรับเธอยังเป็นบันทึกสำคัญที่สะท้อนให้เห็นชีวิต ประสบการณ์ ความทรงจำและความผูกพันซึ่งครั้งหนึ่งเคยเกิดขึ้นกับครอบครัวและชีวิตของเธอ เส้นผมแต่ละเส้นจึงก่อตัวขึ้น ผ่านรูปแบบของโครงข่ายที่เชื่อมโยงและมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันในลักษณะของการถัก ทอ ผูก ร้อย กระทั่งกลายเป็นโครงข่ายแห่งแต่ละเหตุการณ์ที่ดำเนินไปในแต่ละช่วงเวลาชีวิต การก่อตัวของเส้นผมในงานของอัมพัยนั้น สืบเนื่องมาจากความพยายามที่จะสำรวจความผิดปกติในร่างกายตนเองผ่านการหลุดร่วงของเส้นผมในแต่ละวัน เริ่มจากการนับจำนวน การเก็บรักษา และรวบรวมเส้นผมของตนเองซึ่งถูกเก็บไว้ตลอดช่วงระยะเวลาสองปี ก่อนที่ผู้เป็นบิดาจะทิ้งมรดกสำคัญ คือ เส้นผมจำนวนหนึ่งเอาไว้ให้กับลูกทั้งสี่ ในฐานะตัวแทนแห่งการระลึกถึงความรักและการจากไปของพ่อ ผู้ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่ทำให้อัมพัยเริ่มสำรวจหาความหมายของเส้นผมด้วยเป็นสัญลักษณ์หนึ่งซึ่งสามารถบรรจุเรื่องราวความผูกพันทางสายเลือดได้มากกว่าการเป็นส่วนประกอบหนึ่งของอวัยวะซึ่งมีที่มาจากเนื้อตัวร่างกายของผู้เป็นเจ้าของ

หลังมองเห็นความเป็นไปได้ในการปลูกวัสดุซึ่งเคยหล่นร่วง ไว้ความสำคัญ ให้กลับมามีชีวิตขึ้นอีกครั้งในรูปแบบของงานศิลปะ เรื่องราวของชีวิตในอดีต ความผูกพัน ความตายและการสูญเสียได้ถูกถักทอขึ้นอีกครั้งในความทรงจำและในระหว่างการดำเนินไปของเวลาและผู้ที่ถักทอมันขึ้น ผลงานหลายชิ้นปราศจากรูปแบบ (Pattern) หรือระเบียบวิธีเดิมๆ ของการถักทอในงานฝีมือทั่วไป แม้บางส่วนจะอาศัยกลวิธีพื้นฐานในการร้อยวัตถุหนึ่งเข้ากับอีกวัตถุหนึ่ง หากทั้งหมดก็ล้วนถูกสร้างขึ้นตามแบบร่างทางความรู้สึกของผู้เป็นศิลปินซึ่งอาศัยประสบการณ์ในชีวิตเป็นต้นมา

ในผลงานที่มีชื่อว่า “Veil No.2” ศิลปินถักทอผ้าคลุมสายลูกไม้ผืนใหญ่วางพาดลงบนหมอนของแม่ ก่อนที่ในวันเปิดนิทรรศการผลงานชิ้นนี้จะถูกเคลื่อนย้ายมาบนเสนอนบนพื้นที่ร่างกายของศิลปิน เส้นผมที่เคยปกคลุมศีรษะของผู้เป็นเจ้าของ เวลานี้ก็ยังคงคุณลักษณะอยู่เช่นนั้น หากแต่แตกต่างออกไปจากสภาพดั้งเดิมของมันในแง่ที่ว่า ผมแต่ละเส้นมิได้แยกตัวกันอยู่ในรูปของเส้นใดเส้นหนึ่งอีกต่อไป แต่ทั้งหมดอยู่ในรูปเดียวกันและมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันอย่างแยกไม่ออก เช่นเดียวกับผลงาน “Memento” ศิลปินเลือกที่จะสร้างโครงข่ายของเส้นผมโอบรอบภาชนะสองใบ เส้นผมสีดำเพียงเส้นเดียว หากเมื่อรวมตัวกันขึ้นก็ปรากฏให้เห็นโครงสร้างของวัตถุโปร่งใสนั้น ความเปราะบางของทั้งเส้นผมและภาชนะแก้วซ้อนทับกันในพื้นที่หนึ่ง ศิลปินได้ทำให้คุณลักษณะดั้งเดิมของวัสดุทั้งสองลหายไป กระทั่งเหลือเพียงการปรากฏอยู่อย่างมั่นคงของโครงข่ายภายในที่โปร่งใสและเปลือกหนังของเส้นผมที่ห่อหุ้มป้องกันความเปราะบางอยู่ภายนอก

ความกลมกลืนระหว่างวัตถุซึ่งสอดคล้องและมีปฏิสัมพันธ์ต่อโครงข่ายของเส้นผมเหล่านี้ยังคงปรากฏให้เห็นในผลงานอีกหลายชิ้น ดังเช่นในผลงาน “Sole-tube” แวนดากลายเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งซึ่งมีลักษณะเป็น ‘คู่’ ศิลปินสร้างผิวหน้าของกระเจียนใหม่ด้วยการถักทอเส้นผมให้ทะลุยาวออกไปจากกรอบของแวนดาแต่ละอัน เมื่อผู้เป็นศิลปินและน้องสาวผ่าแผลดามใส่แวนทั้งสอง เราจึงได้เห็นมวลที่วางภายในของเส้นผมซึ่งถักต่อกันคล้ายคู่ของปาตองโก และโครงสร้างของรูปโครโมโซม x หรือโครโมโซมเพศ (sex chromosome) ซึ่งเป็นเซลล์สืบพันธุ์ที่ส่งผลต่อการเกิดขึ้นของเพศหญิง

Rama IX Art Museum Foundation

ในมนุษย์ตามที่ศิลปินอ้างถึง ขณะที่ผู้ดูอย่างเราก็เริ่มมองเห็นการมีอยู่จริงของความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุกับวัตถุ ศิลปินกับน้องสาว ตลอดถึงมวลของที่ว่างกับโครงสร้างของเส้นผมซึ่งมีปฏิสัมพันธ์ชัดเจนต่อความหมายและเจตนาของศิลปิน

เส้นผมแต่ละเส้นยังคงถักทอเรื่องราวภายในกรอบครีวของศิลปินอย่างต่อเนื่อง บ้างก็ปรากฏให้เห็นความขัดแย้งทางความรู้สึกระหว่างคุณลักษณะที่หนาหนัก เปราะบาง และอ่อนนุ่มของรูปวัตถุแห่งซึ่งเข้ามามีปฏิสัมพันธ์กับโครงข่ายของเส้นผม ดังเช่นในผลงานที่มีชื่อว่า “ตุ่มพิก” ที่ปรากฏให้เห็นเหมือน วัตถุซึ่งครั้งหนึ่งเคยปรากฏความน่าตาของการสูญเสีย และหยกขาวรูปทรงไขซึ่งกลายเป็นวัสดุร่วมที่เข้ามาส่งเสริมความหมายของเรื่องราวอันชวนให้นึกถึงความเปราะบางของเพศภาวะในผู้หญิง ขณะที่ในผลงาน “เด็บโต” ความหนาหนักและไร้ชีวิตของหินที่ได้สร้างสภาวะที่ขัดแย้งต่อคุณลักษณะของการงอกใหม่หรือการเจริญเติบโตของต้นไม้ซึ่งไม่อาจเป็นไปได้ในความเป็นจริงที่เรารับรู้มา

การสร้างสัญลักษณ์และบรรจุความหมายลงไปในตัวแทนแห่งสัญลักษณ์ ยังคงปรากฏให้เห็นในผลงานที่มีชื่อว่า “Snake” ซึ่งศิลปินสร้างขึ้นขณะกำลังศึกษาต่อในปารีส ภาพของงูที่กลืนกินสถาปัตยกรรมจำลองของฝรั่งเศสที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากภาพงูเหลือมกินช้างในนิทานเรื่อง “เจ้าชายน้อย” กลายเป็นบันทึกหลักฐานสำคัญในช่วงชีวิตของศิลปิน ซึ่งมีลักษณะไม่ต่างไปจากเวลาที่กลืนกินประสบการณ์หนึ่งเข้าไปในความทรงจำ หากแต่ไม่สามารถย่อยสลายให้หลุดไปได้

นอกจากนี้ยังมีผลงานบางส่วนที่ศิลปินต้องอาศัยความเชี่ยวชาญในการจำลองโครงสร้างของวัตถุ โดยใช้โครงข่ายที่เกี่ยวข้องกับเส้นผมเองก่อตัวขึ้นเป็นรูปทรงของวัตถุหนึ่ง อาทิ รูปทรงของแหวน พวงมาลัย หรือโครงข่ายของเส้นผมที่ปรากฏตัวขึ้นเป็นรูปผ้าผืนหนึ่ง เหล่านี้ล้วนแล้วแต่นำเราไปสู่บริบทใหม่ของการรับรู้ภาพของวัตถุ ตั้งแต่ให้ผิดแปลกออกไป ก่อนที่จะเชื่อมโยง และเปิดประตูให้เราเดินเข้าไปสู่สาระสำคัญของงานที่ล้วนแต่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์และชีวิตของศิลปินโดยแทบทั้งสิ้น

ในผลงานที่มีชื่อว่า “Sleep” ศิลปินใช้เส้นผมของตนเองเป็นวัสดุในการสร้างวัตถุรูปกรวย ที่ใช้สำหรับเก็บอัฐิของผู้ที่ตายแล้ว ในแห่งหนึ่งผลงานชิ้นนี้นำเราเข้าไปสู่บทบันทึกการสูญเสียภายในกรอบครีวซึ่งมีลักษณะของประสบการณ์เฉพาะค่อนข้างสูง แต่ในอีกขณะหนึ่ง โครงสร้างของเส้นผมรูปกรวยนี้ก็เปิดเผยประเด็นเกี่ยวกับความตายของสิ่งอื่นๆ และเชื่อมโยงเราไปสู่เนื้อหาทางพุทธศาสนาเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงของธาตุขันธ์ในร่างกายที่ร่วงโรยดับสลายไปตามอายุขัยและเวลา

ในแง่ของสื่อปฏิบัติทางศิลปะ เส้นผมแต่ละเส้นจึงมีสถานะไม่ต่างไปจากการรวมตัวกันของเส้นร่าง 2 มิติในงานดรออิ้ง (Drawing) ซึ่งนำเสนอความหมายและลักษณะของรูปทรงต่างๆ บนระนาบสีขาวว่างเปล่า ขณะที่ในอีกด้านหนึ่งก็มีลักษณะคล้ายโครงข่ายของเส้นโครงร่างหรือ เส้น Wireframe ในงาน 3D คอมพิวเตอร์กราฟฟิคที่ประกอบกันขึ้นจนเป็นโครงสร้างของวัตถุหรือรูปทรงๆ หนึ่ง หากแต่แตกต่างตรงที่เส้นร่างซึ่งเกิดจากการรวมตัวกันของอนุภาคโดยเส้นผมเหล่านี้ เป็นเส้นร่างที่มีมิติและมีความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่ที่ว่างจริง ตลอดถึงตัววัตถุเองซึ่งเกี่ยวข้องกันอยู่ในลักษณะของการถัก ทอ เชื่อม ต่อหรือร้อยสภาพดั้งเดิมของตนเองเข้าไป โดยผ่านการกระทำทางร่างกายของศิลปินจริง จนบางครั้งก็ดูราวกับว่าพวกมันได้กินพื้นที่ส่วนหนึ่งของเวลาซึ่งเลื่อนไหลรวมตัวกันอยู่ในระหว่างที่ว่างนั้นด้วย

ในขณะเดียวกัน เส้นผมซึ่งเคยเป็นสัญลักษณ์แห่งการตกแต่งความงามให้กับศีรษะและใบหน้า ได้ถูกแทนที่ด้วยความหมายใหม่ภายใต้บริบทของงานศิลปะร่วมสมัยซึ่งได้บิดสัญลักษณ์ของเส้นผมให้มุ่งเข้าสู่สภาวะที่เป็นปัจเจกของผู้เป็นเจ้าของมากขึ้น พื้นที่ของอัตลักษณ์ในการจัดแต่งรสนิยมความสวยงามให้กับเส้นผมที่เคยเกิดขึ้นกับศีรษะหรือใบหน้าของบุคคล บัดนี้ได้ถูกแทนที่ด้วยอัตลักษณ์ของประสบการณ์ ความทรงจำ และชีวิตของผู้เป็นศิลปินซึ่งใช้เส้นผมของตนเองเป็นสื่อกลาง (Medium) ในการส่งสารเหล่านั้นออกไปยังสิ่งอื่นๆ รอบตัว

นิทรรศการศิลปะจากเส้นผม “Diary of Weaving Story - บทบันทึกของการถักทอ” โดย อัมพัย สุวัฒน์ศิลป์ ได้ปรากฏให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายและชีวิตของศิลปินซึ่งเชื่อมโยงเข้าด้วยกันอย่างมั่นคง จนเกิดเป็นโครงสร้างความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างศิลปิน เวลา และวัตถุที่กระทำอยู่เบื้องหน้า การถักทออนุภาคของสิ่งที่ตายแล้วให้มีชีวิตขึ้นใหม่จึงไม่เพียงแต่จะบำบัดการสูญเสียในอดีตของศิลปินให้ผ่านพ้นไปเท่านั้น หากมันยังกลายเป็นหลักฐานทางความทรงจำสำคัญของศิลปินซึ่งเคยเป็นปัจจุบันในช่วงเวลาหนึ่ง และตกทอด หลงเหลือเข้ามาในการรับรู้ของเราในปัจจุบัน เพื่อให้เราได้ลบล้างรอยข้อต่อจากโครงข่ายความสัมพันธ์ของเส้นผมที่ศิลปินได้ถักทอเอาไว้ นั่น ให้ปรากฏออกมาเป็นสาระด้วยความตามธรรมชาติหรือความเข้าใจในโครงสร้างของความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นกับประสบการณ์ภายในของตัวเราเอง

บุษราพร ทองชัย

The Record of Relationship through the Weaved Hair by Imhathai Suwatthanasilp

Many tiny parts assembled into the sub units of things which eventually became an important infrastructure for creatures or objects tend to disguise themselves. They rarely appear in an obvious form. Sometime they might even become physically disappear. This included molecule, cells in our body, elements of nature and tiny particles collectively assembled to each other and formed into the universe. Until there was an exploration based on science knowledge, we could see the existence of these tiny particles that formed into different structures.

Human hair can be considered these sub units containing the DNA which can be verified by blood. On the other hand, it was used to define ethnic, taste, belief and culture of a society. Moreover, the constant changes in terms of shape and meaning of human hair also helped us learn about the cycle of human being. A fallen hair could therefore symbolize many things including birth, ethnic, taste, culture and death.

When something could symbolize other thing, hair was no exception. There were many artists used their own and other people's hair as a media for their artistic expression as if it was a brush or color used for drawing. The hair could render different meanings according to the context, surrounding and experience the artists shared with this material.

Similarly, Imhathai Suwatthanasilp is a female artist who considers hair as the symbol of beauty, past and death. Besides these meaning, it is also served as a milestone that reflects her life, experience, memory and bond with her family. This is why each hair is embroidered, weaved and threaded in a way that is relevant and interactive to each other until it becomes an important evidence of each situation taken place at each moment of life.

Imhathai's use of hair was inspired by her efforts for examining her bodily abnormality through the hair fallen down on each day. She counted, preserved and collected her hair for 2 years before her father left her an important inheritance, his hair that served as a representative of his body and soul. It was a turning point for her. Imhathai started to find the meaning of hair which represented the family bond rather than an element of human body.

After recognizing the possibility for revitalizing the fallen and useless material via artistic process, the stories of her past, bond, death and loss were weaved in her mind once again. Many pieces of art work were created without pattern or traditional procedure found in ordinary embroidery. Even though some parts might have to rely on basic method for binding an object to another object, all of them were created according to the artist's intention based on her own experiences.

In "Veil No.2" the artist embroidered the large piece of lace and placed it on her mother's pillow before it will be put on her body on the exhibition opening day. The hair that once covered its owner's head was different from the original conditions in terms that each one of them was gathered together. They were interactive to each other closely. As for the "Memento" the artist opted for covering the two bowls with weaved hair. When all materials were placed together, we could see the structure of the transparent material, the fragility of the hair and the bowls overlaid on a particular area. The artist diminished the original characteristics of the materials until we could only see the internal structure that was transparent and the hair that was covering to protect its delicateness on the outside.

The harmony between objects that were relevant and interactive to the hair structure also reflected on many pieces of art work. For instance, in the "See-true" glasses symbolized the 'pair' of things. The artist created the surface of the mirror by weaving the hair long enough for penetrating into each frame of the glasses. When the artist and her twin wore the glasses, we

would see the empty space of the hair weaved into the shape of Pa Tong Ko, a deep-fried dough stick, and the chromosome x or the 'sex chromosome' which, according to the artist, influenced female birth. By now, we started to see the relationship between the objects and objects; artist and her sister; as well as an empty space and the hair structure that was clearly interactive to the meaning and intention of the artist.

Each hair symbolized the stories of the artist's family continuously. Some of them reflected conflict between the characteristics of the objects applied to the hair structure. The "Cherish" displayed a pillow with traces of tears due to the loss and oval-shaped jades used for implying female fragility. The "Grow Up" reflected the heaviness and lifelessness of the stone in a way that was in conflict with growth of the "Snake." The art work was created when the artist was studying in Paris. The image of the snake swallowing the miniature architecture in France was inspired by the illustration in the story of "Petit Prince" when the snake was swallowing the elephant. The art work became the artist's evidence of her milestone. It was also comparable to the time that was swallowing an experience into her memory in a way that could not be destroyed.

In addition, the artist had to simulate the structure of the material by forming the hair into shapes of objects such as ring, steering wheel or a piece of cloth. All of these allowed us to perceive different image of the object before leading us to learn the core essence of the art works that were related to the artist's experience and life.

In the "Sleep" the artist used her hair for creating the cinerary urn. This art work let us learn the story about the loss of the family which was a personal experience. On the other hand, the hair structure in the form of the cinerary urn suggested the death of other things. It was also related to Buddhist philosophy regarding changes of body due to age and time.

In terms of the artistic media, each hair was comparable to the 2-dimensional drawing which presented the meaning and characteristics of shapes on an empty space. On contrary, it was similar to the 'wireframe' in the 3-dimensional computerized work where lines were assembled to form the structure or shape of the object. What was different was that the outline created by the hair was dimensional and interactive to the empty space. Moreover, the materials connected by the artist herself through weaving, threading, attaching and binding into the artist's own experience sometimes seemed to take part of the time that was lingered in between the empty space as well.

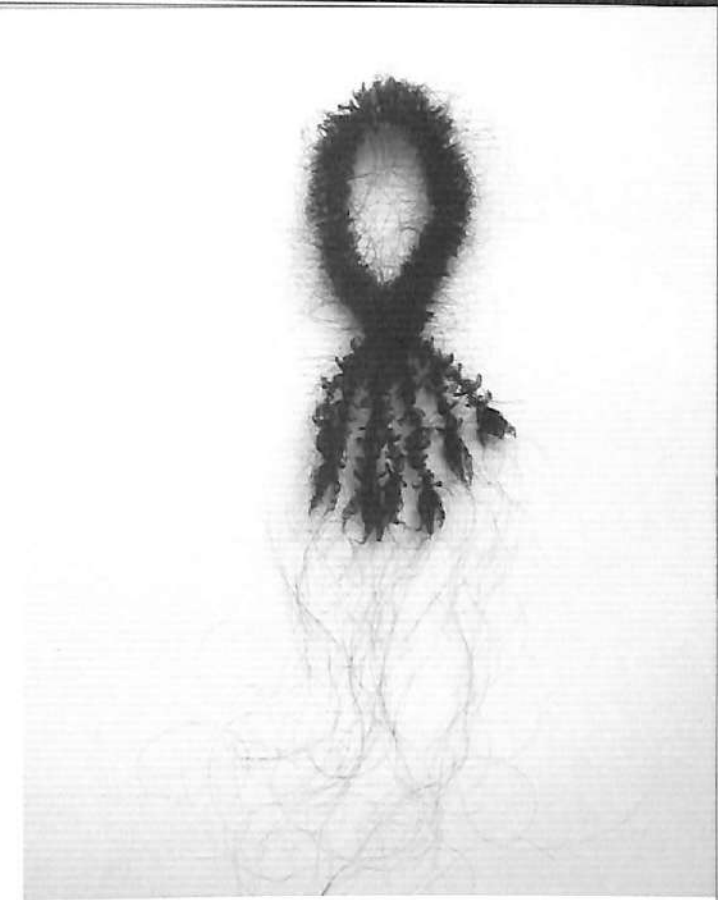
At the same time, the meaning of the hair signifying the beauty embellishment for our head and face was replaced under the new contemporary context. It was intended to denote its owner individually. The area reflecting the person's identity was replaced by the experience, memory and life of the artist who used her own hair as a medium for conveying this message to her surroundings.

The art exhibition "Diary of a Weaving Story" by Imhathai Suwatthanasilp displayed the correlation between the artist's body and life which are weaved together strongly. Consequently, the new relationship structure between the artist, the time and the objects in front of her is created. Weaving the dead elements into the new revitalized material does not only serve as the therapy for the artist's loss taken place in the past, it also becomes an evidence for her memory at present time which shall remain for our perception so that we can understand and apply the relationship structure weaved by the artist in our own way based on our experiences.

Bussaraporn Thongchai

Rama IX Art Museum Foundation

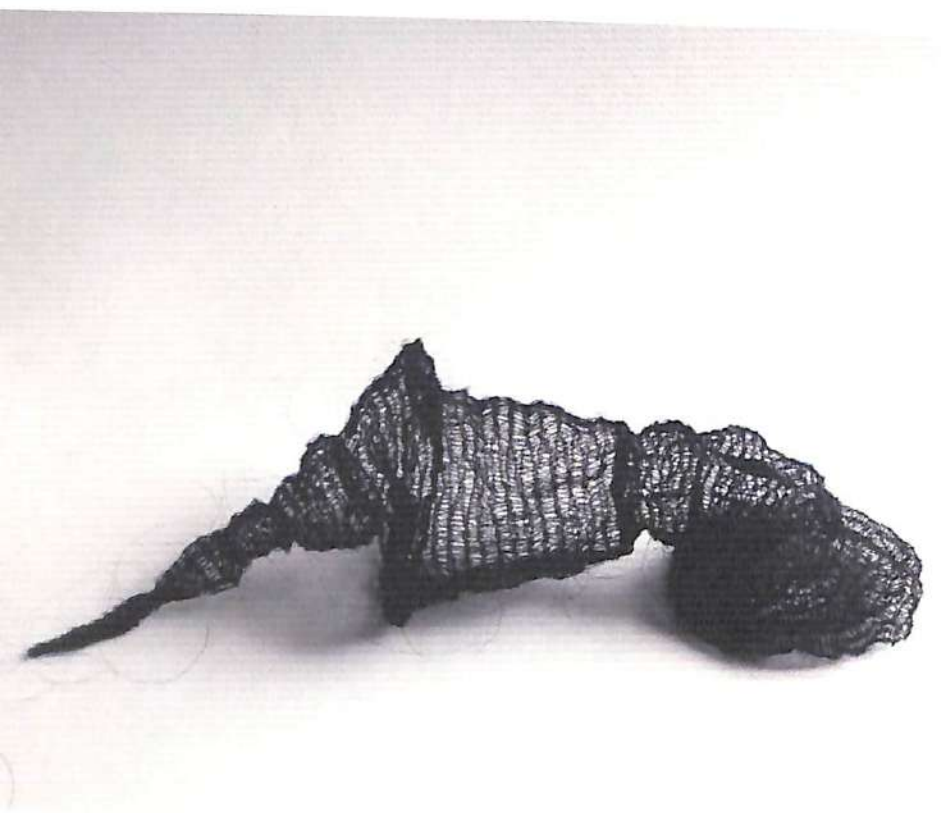
Garland No.2, 2009, artist's hair weaving, dimensions variable

Rama IX Art Museum Foundation

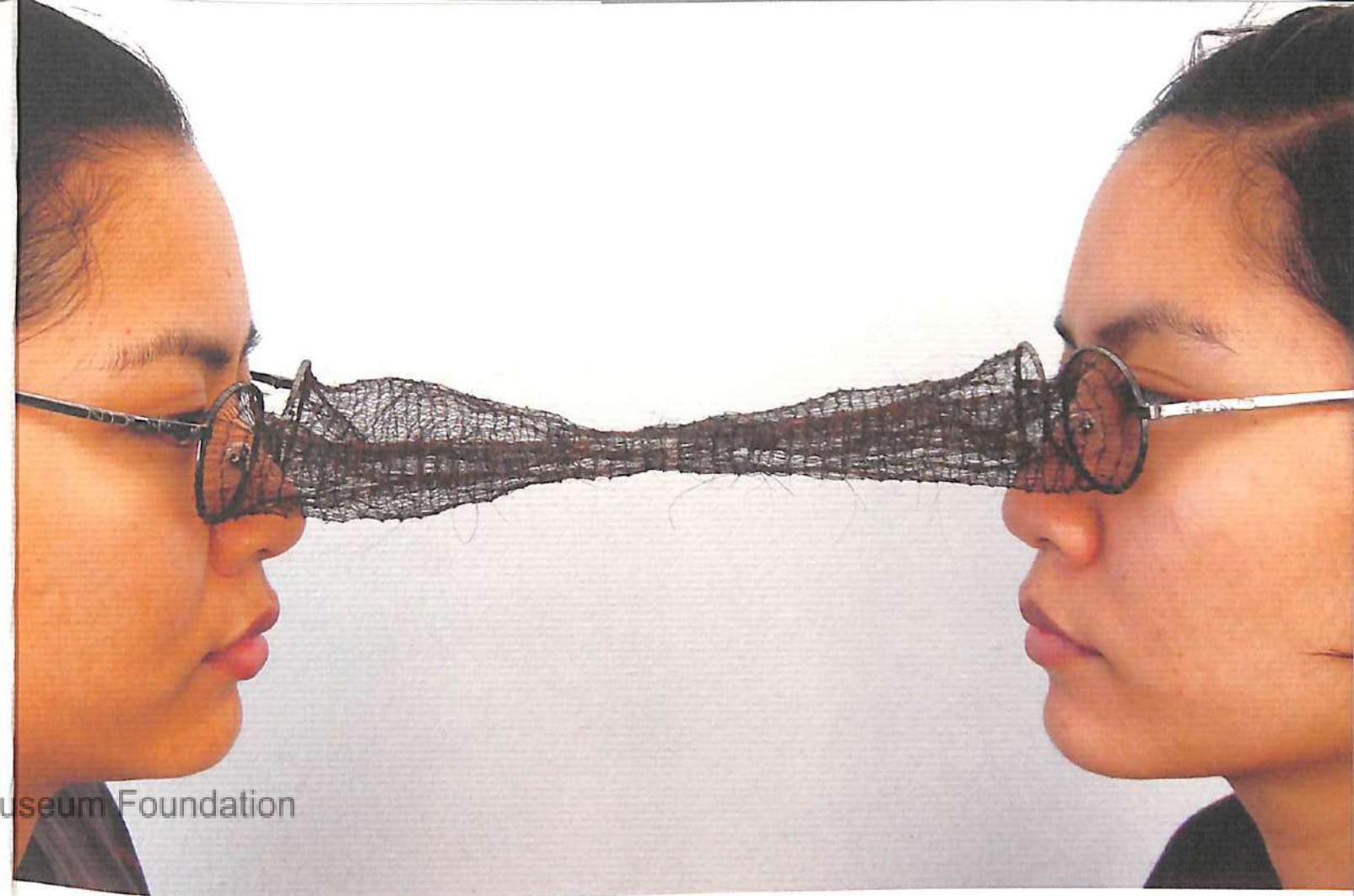
Memento, 2009, artist's hair weaving and glassware, Ø 12 cm and 17 cm in height

Sleep, 2008, artist's hair weaving, dimensions variable

Rama IX Art Museum Foundation

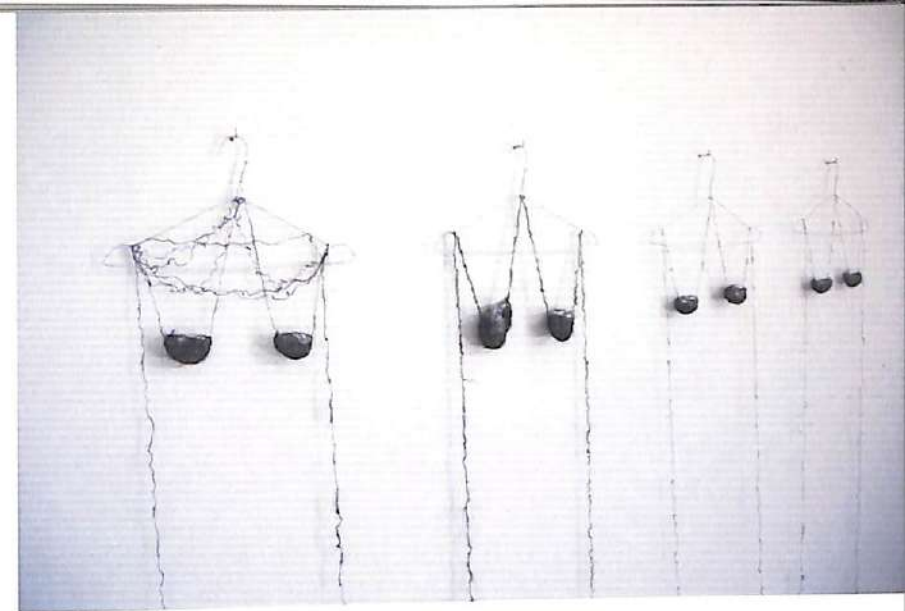
See-true, 2010, artist's hair weaving, photograph, eyeglasses, dimensions variable

(ท)ลล / Grow Old, 2008-2010
artist's hair weaving, 30 x 30 cm

4 Ladies, 2010, artist's hair weaving
clothes hangers, dimensions variable

Venus of Imbathai No. 2, 2010
artist's hair weaving, dimensions variable

Veil No. 2, 2008
artist's hair weaving, dimensions variable

Rama IX Art Museum Foundation

Will You Marry Me?, 2009, artist's hair weaving, 5 x 5 x 6 cm

Birth of Venus, 2010, artist's hair weaving, conch shell, glass bottle, Ø 10.5 cm and 20.5 cm in height

